

JOURNAL No. 14

VOL. I, August 16, 1934

Read online (full-text search, related cases, audio case brief): <https://batas.org/library/af57f09fb5de/>

APERTURA DE LA SESION

Se abre la session a. las 4:35, p.m., ocupando el estrado el Presidente, Hon. Claro M. Recto.

EL PRESIDENTE: Se abre la sesion.

LECTURA DE LA LISTA

Se lee la Esta de los Señores Delegados.

EL PRESIDENTE: La Mesa declara que hay quorum presente.

LECTURA Y APROBACION DEL ACTA

Se lee el acta correspondiente a la sesion del dia 15 de agosto de 1934, la cual es aprobada.

DESPACHO DE LOS ASUNTOS QUE ESTAN SOBRE LA
MESA DEL SR. PRESIDENTE

EL PRESIDENTE: Leanse los documentos recibidos.

EL SECRETARIO lee los documentos.

DISCURSO DEL DELEGADO AGULAR

SR. AGUILAR: Sr. Presidente, Caballeros de la Convencion:

Aprobado el privilegio que se concede a todo Delegado de hablar sobre cualquiera materia constitucional, permitanme que en este momento les dirija la palabra para hablar sobre una materia de caracter constitucional: el nombramiento de Magistrados y Jueces. Senores, soy de opinion que el nombramiento de Magistrados y Jueces, cada vez que ocurra vacante, debe hacerse por medio de examen de oposicion. Sobre este particular he sometido a esta Convencion un proyecto de precepto Constitucional.

Sr. Presidente, notase hoy dia un deseo general tendente a dar a los tribunales de justicia una completa y verdadera independencia en su funcionamiento. Tal deseo se observa no solamente dentro del foro sino tambien dentro de la comunidad y tiene su razon de ser. porque es, ni mas ni menos la expresion del sentimiento nacional de desagrado respecto al funcionamiento poco satisfactorio en ciertas ocasiones de los tribunales de justicia.

El mal se debe al defecto del sistema bajo el cual se organiza y funciona el Poder Judicial.

Los pueblos van camino del progreso guiados por la luz del talento y de la sabiduria de sus hijos en el campo de las actividades. Su retroceso o estancamiento en la senda del progreso, no son mas que el producto del egoismo, de las pasiones, de la impericia, de la deshonorabilidad del elemento directriz de la maquina gubernamental. La

felicidad y el bienestar del hombre constituyen el ideal comun de todos los pueblos del globo, ideal consagrado en las leyes fundamentales de todos los estados civilizados de la tierra. El hombre nace a la vida en el seno de la familia, y la sociedad donde nace le recibe en sus brazos. Mientras la familia se esfuerza por proveer al nuevo habitante del mundo de los elementos necesarios para su felicidad, la sociedad le prepara los diferentes campos del progreso y le prodiga todo genera de protecciones para el desenvolvimiento de sus facultades con el fin de hacerle un miembro de la sociedad, util para consigo mismo, para con sus semejantes, y para con su patria. En los pueblos donde rigen los beneficos principios de la democracia, ningun hombre es mas que el otro hombre, todos son iguales ante la ley, todos gozan de distinciones creadas por la sociedad mediante las reglas y procedimientos adoptados por el poder respectivo.

El poder judicial es un ramo de la soberania de la nacion encargado de la administracion de la justicia y de la aplicacion de las leyes que rigen dentro de la nacion. Es una de las instituciones gubemamentales que, por la naturaleza de su mision, constituyen los grandes factored del progreso individual y colectivo de los miembros de la sociedad. Su poderio se extiende desde la pobre cabaña del ciudadano mas humilde hasta el soberbio palacio de los mas altos funcionarios del Gobierno y de los mas grandes potentados de la nacion. Los atentados contra el derecho a la vida, a la familia encuentran su merecido y severo castigo en esta venerable mision del Poder Judicial. El nombramiento de sus altos funcionarios debe hacerse de modo tal que responda al principio de su creacion; debe hacerse de modo que todos los que se crean competentes, puedan tener igual oportunidad para disputar el nombramiento, debe hacerse de modo que responda a las esperanzas de los nacionales que esperan hallar en el ejercicio de su sagrado ministerio el remedio de sus agravios y la vindicacion de sus derechos cuando se lesionan por la injusticia de los miembros perniciosos de la sociedad. La capacidad intelectual, el conocimiento y la experiencia son, entre otras cosas, las cualidades que se deben tener en cuenta en el nombramiento de tales funcionarios considerando asimismo la fama y el prestigio del candidato en la comunidad. El procedimiento es bueno, es saludable. Lo cierto es, sin embargo, que no se adopta en todos los casos, y si se adopta, muchas veces falla. En el campo de la profesion, los que tienen buena clientela, los abogados de los ricos son los abogados de fama y prestigio. Hay, sin embargo, abogados que no tienen esa clientela, permanecen ignorados, porque no se les ha presentado aun la oportunidad para dar a conocer sus relevantes dotes, pero que muchas veces son intelectualmente mas capaces, mas sabios y mas expertos que los primeros. Si se presenta una vacante de algun puesto en la judicatura y ambos disputan el puesto, las autoridades encargadas de cubrir la vacante, suelen invariablemente seleccionar de entre los primeros al que va a ser nombrado. He aqui un caso de injusticia del cual nadie es culpable porque las autoridades que hacen el nombramiento, desconocen la verdad. Pero esto no es todo. Hay otro procedimiento, y es el que ordinariamente se adopta, el cual tiene todos los caracteres de un procedimiento oligarquico. Los nombramientos se hacen mediante la recomendacion de los politicos que estan en el poder. En esos casos los nombrados tienen que ser necesariamente del credo politico de los proponentes o responsables de los nombramientos y en casi todos los casos, los nombrados, si no son lideres, son recomendados por los lideres que han trabajado en las campañas electorales en favor del bienhechor o de su grupo. Tales nombramientos vienen a ser un premio o recompensa de los servicios prestados por los que hayan sostenido la politica de los proponentes durante las campañas. En verdad dentro del actual sistema, esto tiene que ser asi. porque los primeros naturalmente tienen este derecho a esperar una recompensa por sus trabajos y los segundos, por instinto de conservacion, tienen que laborar por su afianzamiento en el poder. Si tal caso no ocurre, vienen a recomendar a favor de alguno que otro candidato ciertos elementos a quienes los proponentes nada pueden negar por razones de amistad o de otra causa, que les liga intimamente. Este estado de cosas por otra parte, produce naturalmente un gran desanimo entre los competentes miembros del foro que aspiran a puestos en la judicatura, pues, creen y con fundada razon, que por el hecho de que la suerte les ha colocado fuera del favor y alcance de las entidades que verifican los nombramientos, sus legitimas ambiciones jamas podran traducirse en hermosa realidad. La experiencia que hemos tenido durante las ultimas decadas respecto al funcionamiento de los

tribunales de justicia esta llena de tristes desengaños. En muchas cosas se pierde la fe en la administracion de justicia, sobre todo en los asuntos electorales durante y despues de las campañas. La injusticia es muy notable, dolorosa, especialmente si la parte agraviada en un asunto es pobre, porque por falta de recursos, no puede hacer llegar el asunto al Tribunal Supremo. Claro esta. El derecho de la minoria se ahoga en el ambiente de la opresion. Los encargados de la administracion de justicia tienen que obrar en muchos de estos casos no conforme con los verdaderos meritos del asunto, sino de acuerdo con los dictados de los responsables de sus nombramientos o de aquellos que tienen en sus manos la batuta del poder. El ambiente creado por el actual sistema es demasiado desesperante y altamente desalentador. En muchos casos se subleva la conciencia publica frente a las injusticias.

Tal estado de cosas no debe continuar asi. El mal se debe cortar de raiz aplicando el remedio apropiado para su extirpacion, y este remedio, a mi juicio, debe ser el cambio del sistema de nombramiento, con el examen de oposicion cada vez que ocurra una vacante.

Con semejante cambio de sistema, desaparecera por completo la practica de ejercer presion en los nombramientos, se evitara las injusticias y los desaciertos del alto personal del Poder Judicial, se restaurara la fe del publico en la administracion de justicia, se abriran las puertas de la oportunidad para todos y, por ultimo se apreciaran el talento y la pericia de aquellos que deben figurar como dignos y competentes funcionarios que han de velar por el triunfo de la ley, de la justicia y del derecho en la judicatura.

Quizas los que estan en la mayoria, no esten con-formes con el propuesto nuevo sistema, porque perderian un medio que les afianza en el poder para siempre. Dados los vaivenes de la politica, mañana acaso esten en la minoria y entonces comprenderan demasiado tarde que esta propuesta medida constitucional debio haber sido adoptada. Ademas con esta medida se les evitara ua situacion embarazosa ocasionada por las intrigas de los candidatos y sus lideres cuando se presente una vacante. Porque, en verdad, en muchas ocasiones es materialmente imposible poder contentar a todos; pues, mientras la vacante es una solamente, los pretendientes son por docenas o por veintenas. Esta medida, por ultimo, si se adopta en la Constitution, seria un ejemplo excelente que podria servir de guia e inspira-cion en sus actuaciones publicas a nuestros ciudadanos de mañana, cuando manejen las riendas del Gobierno, para lo cual estamos hoy dictando la Constitution.

Sr. Presidente, hemos venido aqui para dictar la Carta Magna de nuestro pueblo. Tenemos que dictarla fuera de las auras del sectarismo politico. Tenemos que dictarla con verdadero civismo, por encima de las conveniencias de partido, por encima de todo convencionalismo social. Tenemos que dictar nuestra Constitution mirando solamente el interes del pueblo, la causa de la justicia que es la causa de la patria, la causa mas grande identificada con la causa de Dios.

Afortunadamente esta Convencion ha venido a tiempo. cuando el mal comenzaba a entrar en el periodo de su apogeo causando general descontento en el seno de la comunidad. La Providencia, que jamas se ha mostrado sorda al grito de los oprimidos, creo esta Convencion bajo la ley Tydings-McDuffie dandonos oportunidad pa-rra que podamos extirparlo como uno de los males que en el dia de mañana podrian envenenar la vida independiente de nuestra nacionalidad. Sr. Presidente, hoy es tiempo, mañana sera tarde.

Caballeros, cuando esta Convencion hubiere termina-do su labor, estableciendo vallas contra las invasiones de la injusticia; hubiere respondido dignamente a las espe-ranzas de la Nacion asegurando la estabilidad de nuestras instituciones sin dar lugar a preferencias ni distinciones de cualquier genero, entonces podremos volver a nuestros respectivos Distritos con la frente alta y con la satisfacion del deber cumplido. Entonces y solo entonces cuando la actuacion de esta Asamblea repose en los dominios de la historia, cuando las generaciones venideras se propongan juzgar nuestra conducta al preparar nuestra Constitution, podeis estar seguros que acertamos en nuestra obra. De lo contrario, si en esta ocasion solemne, la mas memorable de nuestro pueblo, nos inspiramos en los caprichos y

las arbitrariedades de un ciego partidismo, la maldicion de las victimas de nuestro error sera nuestro premio.

Caballeros, os doy las gracias por vuestra benevola atencion . He dicho.

SUSPENSION DE LA SESION

EL PRESIDENTE: Se suspende la sesion por algunos minutos.

REANUDACION DE LA SESION

EL PRESIDENTE: Se reanuda la sesion.

ADDRESS BY DELEGATE BOCAR ON THE UNICAMERAL SYSTEM OF LEGISLATURE.

MR. BOCAR: Mr. President and Gentlemen of the Convention: This is a very unique time to make a speech. With the weather like rioting and the thunder rending the air, alternated by thunders of yonder photographers, and once in a while the lights going out, I am reminded of a line from Macbeth when that hero, returning from battle, was met and saluted by the witches of the road: "Hail, Macbeth, cometh in thunder, lightning and in rain."

This afternoon, Gentlemen, I am firing the first gun that will precipitate a battle which I predict will be the greatest battle that will be fought in this Convention, the battle for a unicameral legislature. I am aware that I am provoking hostility and I know that when I get through the forces of the enemy will start mobilization for a counter-offensive. The arena is all set; the armies contending and hostile, and in the weeks to follow, Gentlemen of the Convention, we will witness within this hall a grand spectacle of struggle for supremacy and conflict of opinions, and when that time comes, Gentlemen, my prayers will go up: "May the good cause, the cause of the people, the cause for unicameralism, emerge triumphant!"

I do not pretend to know the individual opinions of the Delegates on this question. I am not deceiving myself either with the assumption that we are all agreed on the proposition that we should have a unicameral legislature. On the contrary, I am aware that there are some of us, or a good number of us, who are in favor of maintaining the present system. To those who maintain opinion contrary to mine, I would like to say that they have my highest respect for their opinion because I believe that they mean well; and in the same spirit that I have for their opinion, I would also ask that they give me the same allowance, the same tolerance for my opinion because I claim that I also mean well. I think it was Voltaire who said, "I do not believe in what you say but I will defend with all my life your right to say it " To the proponents of bicameralism I will also say, "I don't believe in your opinion but I will defend with all my life your right to your opinion." In other words, we will agree to disagree.

As a Delegate to this Convention, Mr. President and Gentlemen of the Convention, it is my fervent hope that the Constitution which we are here to draft will not only embody the collective genius of the Delegates here assembled, but also express the soul of the Filipino people, so that when finished, it may be truly pointed to as a Constitution for the Filipino people.

Gentlemen of the Convention, the present system of bicameralism in our legislature is not the creation, nor the product, nor the invention of Filipino political genius. It was given to us as a gift, a gratuitous offer by the United States, without our having had to do anything with it. I am frank and I admit that under that system we have made good, but I dare say that we could have done as well or even better under a unicameral system. If we have made good it is because, left to no other alternatives, we simply had to make the best out of the situation.

Gentlemen of the Convention, it is my observation that the desires, the aspirations and the wishes of the Filipino people are for the unicameral legislature. I am not saying this as a mere guess. I never jumped to this conclusion

at once but I noticed that this is the clamor of the populace, it is the voice of the press; and to add to this I might mention a historical antecedent, the framers of the Malolos Constitution, those venerable countrymen of ours who, sitting in Congress more than thirty years ago and in full cognizance of the desires of the ambition and the ideals of their people, framed and drafted and provided for a unicameral legislature. I maintain that the aspirations, the political ideals of the people, have not altered from the Malolos Constitution to the present Convention and if it was their wish more than thirty years ago that we should have a unicameral legislature, I do not see any reason why we should de-part from that aspiration now.

I have an undying faith in the Filipino people, in their capacity to survive, in their capacity to progress, and in their capacity to succeed. I am not worried that the reorganization of our legislature is going to bring us a calamity. I am not worried that it will bring us to a political revolution. The same Filipino people in whom I have undying faith will succeed, survive and make good under a unicameral legislature.

Everything considered, it is my opinion that under a unicameral legislature we will have the following good results: first, legislation will be very simplified; second, our legislature will be stronger, more responsible, more efficient, more democratic, more representative; and third, it will mean a saving and a great economy for our Government.

The present system of legislation under the bicameral legislature, Gentlemen, is quite cumbersome, complicated and expensive in terms of time, money and energy. For example, I do not see any practical reason why a bill, a measure, a proposal passed and approved by one House should also be passed and approved by the other House. There is no advantage gained, there is no practical benefit derived.

They say that the purpose is to serve as a check, that is, one House may act as a check on a measure of the other. Gentlemen of the Convention, you who represent the best intelligence of the country; you who have watched the work and procedure of our Legislature; and you who have been members of the Legislature, you know that the theory of inter-parliamentary check does not work, can never work and will not work. The idea, they say, is for one House to censure and pass on the work of the other. Gentlemen, it is my observation that this idea can never be realized. On the other hand, I am convinced that the anomalies, the defects in the process of our Legislature, can be attributed to the bicameral system because when the Legislature was established with two chambers in it and they proposed that the House was to watch and check and censure the other, at that time we also established a valid reason, a valid excuse, a valid temptation for one House to be careless, for one House to be reckless, for one House to be irresponsible in that under this system one House can afford to be careless, hasty, and irresponsible because it knows that the other House will correct and censor its work anyway.

Consider the scandal of the notorious sine die session, the last day, the last night of session of the legislature, when during the last five or six hours, bills are rail-roaded, manufactured, and fabricated with such astounding rapidity as to be a disgrace to our legislation. When bills are approved faster than they are read by the Secretary, when bills are approved as often as the gavel hits the desk, when bills are railroaded while the legislators themselves are asleep, dreaming and having nightmares, at such critical time when this check is badly needed, it refuses to function.

Under the unicameral legislature, Gentlemen, these anomalies will not happen. The Legislature will be more responsible, the Legislature will not be careless, because the Legislature will know that whatever work it turns out is going to be final with nobody to revise it again. As at present constituted, there is no incentive for thoroughness, there is no encouragement for responsibility, but there is only the temptation to be careless and hasty.

We have in our Government the principle called the separation of powers. The Executive, the Judicial and the

Legislative branches are all separate. The philosophy of this division is that one department may act as a check on the other. For example, the Governor-General may veto a law passed by the Legislature; the courts may declare a law unconstitutional. Here is a check, a good check, and I like that check. If this is so, I do not see any reason, since already a check exists, why there should still be another in the very Legislature itself..

Speaking about censure, speaking about thorough-ness in the Legislature, Gentlemen, this is what I think. If a bill originating in one House is bad, really bad, intrinsically bad, then, Gentlemen, it cannot be helped, for that bill is bad and it will be killed by the House where it originated, check or no check. On the other hand, if a bill is good as originated, really good, very good, that bill is good, and it will be passed by the House where it originated or by the Legislature where it was considered, no matter how many thousand checks are there to that bill.

I would like to touch on the point of really peculiar circumstances obtaining in other countries that justify the existence of the bicameral legislature. In the United States, the Congress has two chambers. Gentlemen, we have studied the political history of the United States, and we know the justification for the Senate. It is necessary as a means to reconcile the conflicting interests of the various States. The Senate is a guarantee to the small States that all States are equal and have the same powers.

In England, France, and Italy, they also have Upper Chambers, but they are necessary insofar as the circumstances of those countries are concerned. Those countries were monarchies. When feudalism came in, there sprang up a class called the nobility. When those countries embraced parliamentarism, the representatives' chambers were directed by the bourgeois, by the members of the Hanseatic league, by the products of the industrial revolution, and these countries were confronted with the problem as to what they were going to do with the nobility; hence, they created for this class an upper chamber. In the Philippines, we have no such conflicting interests among our provinces that we should create the Upper Chamber. We have no nobility here that would necessitate the creation of an upper chamber for their accommodation.

We think that our Legislature is representative; we think that our Legislature is democratic. I do not know what your opinions are, but this is what I think: The Philippine Legislature, with special reference to the Senate, is not a democratic body nor a representative body. It is a veritable aristocracy, and the irony of it, an aristocracy sanctioned, authorized, and recognized by law; and why not an aristocracy? The Senator is always more powerful than the Representative; the Senators get bigger salary than the Representatives; the Senators have a longer term of office than that of the Representatives; the Senators have wider and bigger districts than those of the Representatives; and the Senators have more political pull and patronage than the Representatives. If this is not aristocracy, then I do not know what to call it.

Consider the anomaly of representation. The whole Philippine Islands, with the 13 million inhabitants divided into 12 districts, is expected to be represented by twenty-four men. What a colossal anomaly. Consider the District of Oriental Negros, Occidental Negros, Antique, and Palawan. It happens now that the Senators both come from Occidental Negros. Gentlemen, those Senators may know all about their province—they come from Occidental Negros; they can represent Occidental Negros, but who among you will tell me that these two Senators from Occidental Negros can really represent the interests of Antique, Palawan and Oriental Negros? Consider the district of Bohol, Misamis and Surigao. The Senators now both come from Bohol and may know everything there is in Bohol. They can represent Bohol, but who among you will tell me that they can represent Misamis and Surigao? They never go there. I read in the press that the people of Palawan complained that their Senator does not go to them, except on election time. What is true with Palawan, what is true with Bohol, may be said as also true with respect to other senatorial districts.

I do not want to be misunderstood. I am not attacking the Senate. I am not attacking any single seat in the Senate.

It is not their fault if they are aristocratic, it is not their fault if they have more power. The law grants them that power. I am not attacking the Senate, but I am attacking the system. I respect the Senate, but I dynamite the system.

Under the unicameral Legislature, this cannot happen, there will be no aristocracy, there will be no inequality, because all the Representatives will be equal and have the same rank. There will be no misunderstanding because the Representatives will come from districts whose interests they will truly know and represent.

An argument had been presented to the effect that a unicameral legislature is all right, but we are not yet independent. The Constitution that we draft will be submitted to the President of the United States, and if we put a unicameral legislature, President Roosevelt will not approve the Constitution. This is a reason, some reason, some argument. There is nothing in the law in the nature of a mandate that we should organize a bicameral Legislature. The mandate in the Tydings-McDuffie Law is just to organize a republican form of government. In the bicameral system the Legislature meets that requisite of republican form of government. The Tydings-McDuffie Law does not even require us to comply with that law, with its restrictions, with its provisions, strictly. It is enough, according to that law, if we comply substantially with it.

Another argument is that a unicameral Legislature is dangerous because the young men will dominate it. I present my most energetic protest against this accusation. The charge is malicious because it is premised on an assumption that our young men are dangerous and cannot be trusted with responsibility. The unfortunate thing is that we have spent a generation to educate our young men, spent millions of pesos and time to bring them up to responsibility, and now that they are ready to assume responsibility we brand them as dangerous and irresponsible. If the unicameral system, if the Commonwealth, if the Republic, is the dawning era for the youth of the land, let that time come. The young men will respond; they will assume the responsibility and will not fail. Gentlemen of the Convention, I believe that a unicameral Legislature will not be dominated by young men. We will have wise men; we will have men of wisdom; we will have the veteran men; we will have the experienced men with probably a few young men. It is even any conviction that under the unicameral legislature the old men will dominate because with the Senate closed the people there will go down and crowd out the young aspirants.

Lord Bryce is the authority for the statement that in the United States the best men are not in public life. I might also say that in the Philippines while we have some of our best men already in public life many of them are still out of public life. It is my opinion that under the unicameral Legislature these experienced men, these men of wisdom will come in and grace the hall of the Legislature with their presence. I am told that the strongest Legislature we have ever had is not the Legislature under the Jones Law but the Legislature under the Assembly. The reason for that, they say, is that the assembly was practically unicameral.

There was the Philippine Commission but it was not elective then. It is my hope that under unicameral Legislature we will go back to the old reputation of our Legislature being strong and powerful.

There is a last argument that unicameral legislature is dangerous because it is an experiment. I do not believe in the argument that it is going to be an experiment. We are not going to put up a dictatorship; we are not going to put up a monarchy; we will still have the Legislature. What we are going to do is to prune some unnecessary appendages, cut out an anomalous aristocratic body which does not serve any purpose. And even granting that it will be an experiment, why worry about the experiment? Independence is an experiment. A nation that is afraid to go and embark on an experiment does not deserve independence. Destiny has ordained for the Filipino people a life of experiment, a continuous experiment. We succeeded. The change from military to civil government was an experiment. We succeeded. When we campaigned for independence, we obtained an independence law. When we turned down the Hare-Hawes-Cutting Law, we succeeded in getting a better law.

When we started last year the practice of appointing a member of the Legislature to the Cabinet it was an experiment, but we succeeded. And when we do organize the Legislature into a unicameral system, Mr. President and Gentlemen of the Convention, with all past antecedents of successful experiments, with our capacity as a people to succeed, with all our endeavors, with all our sacrifices and with the blessings of God, Gentlemen, we will succeed.

DISCURSO DEL SR. FELIPE R. JOSE

SR. JOSE: Señor President.

EL PRESIDENTE: Señor Delegado.

SR. JOSE: Antes de comenzar, yo quisiera anunciar a la Mesa que el discurso preparado por mi no esta en ingles ni en castellano; esta en tagalo.

EL PRESIDENTE: Tiene la palabra su señoria.

KAILANGAN ANG SARILING WIKANG PAMBANSA

G. JOSE: G. Pangulo at mga Ginoo ng Kapulungan: Lumipas na ang panahon ng karimlan. Unti-unti nang napaparam ang ulap ng pamamanginoon. Ang binhing inihasik ng mga bayanang nangatambad sa kaparangan ng Inang Bayan dahil sa katubusan ng lahi ay nagbu-bunga ngayon ng bagong lakas at nagdudulot ng bagong buhay.

Minarapat kong humingi ng pagkakataong maka-pagsalita sa Kapulungang ito, upang maipaliwanag ko ang aking mga matuwid na pinagbabatayan kung bakit dapat malakip sa ating Saligang Batas ang isang tadhana na may kinalaman sa pagkakaroon natin ng sariling Wikang Pambansa. Minarapat ko rin, G. Pangulo, na sa pagtatalumpating ito'y gamitin ko ang sariling wika ng bayan, sapagka't batid kong ito'y Saligang Ba-tas ng isang pamahalaang bago, at ng isang Bayang malaya at nagsasarili.

Naririto tayo upang gumawa ng wasto at matalinong paghahanda, upang bumalangkas ng gusali ng isang lahing bukas-makalawa'y hindi na lahing tagasunod la-mang; sapagka't G. Pangulo, tayo'y hindi isang Bayang nilikha upang sa habang panahon ay tumalima sa bawa't iutos ng bansang sumasakop, malaki man at malakas.

Alam ko, G. Pangulo, na sa pagsasalita kong ito'y di nawawalan ng kukutya at malulugod sa akin, maaaring kutyain ako niyong mga walang pagibig at pagmamahal sa sariling Wika ng Bayan, at maaari rin namang ako'y kalugdan, hindi lamang niyong mga umiibig na tunay at ganap sa kalayaan ng tinubuan lupa, kundi rin lamang mga may tunay na pagsinta sa kaluluwa ng sariling lahi. Ano man ang maging palagay sa akin nang ilan ay di ko aalintanahin makatupad lamang ako sa dakila at banal kong tungkulin.

G. Pangulo, tatlongpu at anim na taon na ang naka-kalipas; mula noon hangga ngayon ay dalawang magandang pagkakataon ang nasaksihan ng bayan: Ang pagkakanoon nang dalawang kapulungang Tagapagtatag ng Saligang Batas dito sa Pilipinas. Ang unang Kapulungang Tagapagtatag na idinaos at gumawa ng unang Saligang Batas ng yumaon nating Republika Pilipina ay ang makasaysayang Asamblea Constituyente sa Malolos, Bulakan, ng taong 1889, sa ilalim ng Pamahalaang Naghihimagsik; at ang ikalawa ay itong ngayong di man dapat ay kinabibilangang ko, sa ilalim naman ng Pamahalaang Amerikano, sa pamamagitan ng isang batas na pinagtibay ng Congreso, batas na kilala sa tawag na Tydings-McDuffie.

Ang Kapulungang-Tagapagtatag na binubuo nating lahat ay may mga sagutin sa harap ng Sangsinukob na hindi maaring ilagan, may pasaning mabibigat at mahalaga. Dahil dito'y nasa kamay natin ang kabuhayan at kamatayan sa hinaharap ng Bayang Pilipino.

Nais kong ipagunita sa lahat na kailangan ang pagpapakasakit ngayon, kailangan din ang pagtitiyaga at pagtalikod sa kapakanang pang sarili, upang makarating tayo sa tugatog nang tagumpay. Hindi na ngayon dugo ang ating ibubuwis, hindi na ngayon buhay ang pupuhunanin; hindi na tulad ng nagdaang panahon ng makasaysayang himagsikan na, tangi sa kayaman at dugo ay kailangan din tayo ng masaganang buhay upang matamo ang kalayaan at pagsasarili. Subali't kailangang mabuo tayo sa iisang damdaming magkayap sa iisang pagmamahal sa Bayan at sa kanyang mga kapakanan, at mailayo sana natin sa puso ang maitim na binhi ng pagkakahatihat. Sa Kapulungang ito, ipakita natin sa sang daigdig na tayo'y isang Bayang nagkakaisa — nakatindlg na tulad sa isang kawal na nagtitirik ng bandila sa harap ng madlang panganib.

Magbuhat ng tayo'y makilaban sa Espanya at sa Amerika hanggang sa mga sandaling ito'y di tayo nakalilimot na magtanggol sa Kabuuan ng lahi at sa Karangalan ng Bayan. Pinagkakamatayan natin ang ganap at lubos na kalayaan ng tinubuang lupa. Ngayon ay naririto tayo at pinagkalooban ng layang makalikha ng Saligang Batas —ng Unang Batong Pagtatayuan ng gusali ng Bayang Bagyo sa Kasilanganan, ng isang lahing may karapatan. nagsasarili at malaya. Kailangan natin ngayong ipakilala sa daigdig na tayo'y hindi na ang mga namamayan sa silong ng Bandila ng Espanya, sa lilim ng Bandilang Amerika. Kailangan natin na ngayon pa'y mahalin ang kalayaan at kaluluwa ng bayan — ang wikang sarili. Kaya lamang tayo maging marapat sa kalayaan ay kung maipagsasanggaian natin ang banal na kaluluwa ng ba-yan, ang wikang sarili. Sapagka't ang wika, ang wika ng alin mang bansa sa sangsinukob ay siyang ginagamit na mabisang kasangkapan sa pagpapahayag ng kanilang damdamin, sa pagtuklas ng karunungan at pagtatanggol ng mga karapatan.

Kung ang isang bayang nagsasarili ay walang sariling wikang ginagamit sa kanyang pamahalaan, ang bayang ganiyan ay isa ring bayang walang kaligayahan at salat sa kaluwalhatian, sapagka't ang kaniyang wika'y supil at tumatangis-lumuluha sa ilalim ng kapangyarihan ng dayuhang wika. Isang bayang lansag ang kaluluwa, tudla ang diwa ng palaso ng mga bayang malalakas at makapangyarihan, ay isang lahing may kalayaan ma'y sakbibi ng dalamhati at pisil ng kasawiang palad. May landas na nilalakaran ay watang sariling ilaw sa pagla-lakad walang katutubong tanglaw sa pagsasarili. May kaluluwa nga at may buhay, nguni't may tanikala ng pangungulila. Tayo nga'y bayan, may pagsasarili, may laya, at may bandila nguni't walang laya sa wika. Anong uri ng bayan ang ganiyan? Hindi ganiyan ang bayang maligaya; may laya, nguni't alipin, and kaluluwa ay nasa laot ng karimlan.

Ang Espanya nang panahon ng pagiinis ay siyang nagsadlak sa atin sa lupalop ng kaalipinan. Ang Espanya ang unang nagalis sa diwa ng Inang Bayan, at noon, ang kaniyang wika ay tulad ng balaraw na itinarak sa dibdib ng kaluluwa natin, naging patalim na humati sa puso ng Tinubuang Lupa. Isang Bayang supil at maliit na gaya ng atin ay walang ginagawa kundi sumunod at pikit matang lumasap ng kapaitan.

Nang dumating ang pagbabago ng kabuhayan, ang dilim ay naparam, nguni't bagong dilim ang humalili. Ang Amerika ay dumating, isang bansang malakas at makapangyarihan, na kunwa'y nagdudulot ng bagong liwanag, subalit ang bansa ring iyan ang siyang nagbukas ng panibagong madilim na landas, sa pamamagitan ng pagpilit sa atin na sumunod sa kaniyang kalooban. Lumaganap ang kaniyang wika at nalibing na naman ang atin sa laot ng madlang paghihimutok.

Ano ang ginawa sa kaluluwa ng bayan? Ano ang nangyari sa sariling wika ng lahi? Tulad ng ginawa ng Espanya, sa pamamagitan ng lakas at kapangyarihan, ay tinangkang bigtihin ang banal na mithi ng bayan. Ang palasong binunot ay muling itinarak sa diwa ng Sang-bayanan upang mabigo ang mga bayaning nangabulid sa dilim ng gabi. Tinangkang maparam ang wika ng bayan sa ibabaw ng lahat ng pagtutol ay nagwagi ang mala-kas laban sa mahina.

G. Pangulo, napapansin ba ninyo kung ang kabataan natin, iyang pinangarap ng dakilang Rizal na siyang ma-giging pagasa ng bayan sa araw ng bukas, ay nakakalimot sa kaniyang tungkulin, itinakwil ang sariling wika?

Ipinagmalaki ng kabataan natin sa harap ng ibang lahi ang pagkaalipin ng kaniyang kaluluwa, minasarap nilang maging dayuhan sa sariling bayan at nais na sa habang panahon ay pailalim sa bandila ng ibang wika.

Sa mga araw na ito'y lubhang kailangan ang mataimtim na pagsusuri; matakot tayo sa kabiguan ng ating mga banal na adhikain, sapagka't ang daigdig ay napapako sa atin ang tingin at sinusubaybayan ang ating ginagawang paghahanda. Sa araw at sandaling tayo'y makalimot sa ating banal na tungkuling maipagsanggalang ang katutubong wika — iyang kaluluwa ng lahi — ay iirapan tayo at kukutyain ng mga bansa. Wala akong kinatatakutan sa panahong ito at sa hinaharap kundi ang kasaysayan at tayong lahat ay dapat matakot sapag-ka't ang sumpa ng anak ng ating anak ay ibabatay sa ating mga ginawa. Nguni't kung tayo'y matututong tumulong sa banal na tungkulin ng mga bayaning naghandog ng bandila ng sariling wika, ang mga bansa na rin ang hahatol sa atin at magsasabi na tayo'y isang bayang karapatdapat na maipagmalaki sa luklukan ng mga ba-yan sa daigdig, at sa wakas, ay mapapatas sa kasaysa-yan ng mga lahi, tulad ng isang talang maningning at maliwanag sa hatinggabi. Nguni't kapag tayo'y nagpakalabis ng pag-ibig sa sarili at hindi nagukol ng matalinong pagsusuri, ang mapanganib na kalagayan natin sa harap ng mga bansa ay matambad at wala nang unang kukutya at lilibak sa atin kundi ang Amerika, iyan na ring bansang nagbukas at tumulong sa atin at naglaan ng panahon sa pagtuturo ng kaniyang sariling kasaysayan; iyan na rin ang pipintas at magsasabing tayo'y hindi karapatdapat sa biyaya ng kalayaan. Kung sa panabong ito ng pagtatayo sa gusali ng kalayaan at pagsasarili ay di pa natin matutuhan ipagtagumpay ang paggamit ng katutubong wika, kailan man ay hindi natin dapat naisin na tayo'y magsasarili pa.

Sikapin natin ngayon pa, na maisagawa ang dakilang simulain ng Martir ng Bagumbayan, na ang wika ay siyang kaluluwa ng bayan. Ano ang kabuluhan ng isang bayang wala namang kaluluwa? Panabay nating ihanap ng lunas ang bagay na iyan at nang kung tayo ay magsarili, magkaroon naman tayo ng sariling wikang gagamitin.

Naririyang ang bansang Hapon, isang bansang matalino at bantog sa daigdig, may sariling wikang ginagamit, sa kaniyang kabataan, Batasan Bayan, at kahit saan makarating ay taas noong nakapagmamalaki bagama't marunong at nagaral ng ibang wika hindi natatakot, hin-di nangingiming tulad natin, na kung hindi maru-nong magsalita ng wikang Kastila o wikang Ingles ay ipinalalagay na walang muwang at hindi matalino. Na-ririyang ang Tsina, isang bansang kahi't kinukutya ay may sariling wikang ginagamit sa kaniyang pamahalaan. Naririyang ang Espanya, Pransya, Italia, Inglatera, mga bansang kinaroroonan din ng mga salitang tulad dito ba atin, nguni't humirang sila ng isa sa maraming salita nila at siyang ginagamit ngayon. Sa Espanya ay may "Andaluz", may "Catalan," may Kastila may "Vascongada," at iba pang salita, nguni't ang napili nilang gamitin ay ang wikang Kastila, matalino at bihasa na halos mangibabaw sa lahat ng bansa, may mga wika ring lubhang marami, nguni't tiniyak nilang gumamit ng isa lamang at hindi nila ipinagmamalaking sabihin na ang wikang Pranses na kanilang nalalaman ay mabuti kaysa sa sarili nilang wika.

Bawa't isa sa mga lahing iyan ay nagsikap na malinang ang sariling wika. Sa Pilipinas gaya rin sa Espanya, Italia, Alemanya, ay maraming salitang ginagamit, gaya ng Tagalog, ang wika ng Himagsikan ng mga bayani natin, ang wika nina Lakandula, Soliman at iba pa lubhang marami. Ang wikang Tagalog ay wikang lubhang kilala sa buong Pilipinas at maging sa Estados Unidos at Europa, na ginagamit, at nababatid ng karamihan ng mga Pilipino. Maaaring alin man sa mga wikang iyan ay dapat pagukulan ng pagsusuri upang siyang tiyakin ga-mitin sa pamahalaan, hindi lamang para sa ngayon o sa loob ng sampung taon, kundi para din sa mga panahong darating.

Ano't mamatamin natin ang wika ng iba kaysa wika natin? Maaari bagang maging dakila pa ang wikang Ingles at Kastila sa wikang Pilipino? Masarap pa бага sa atin ang salita ng panginoon kaysa ng bayang handa nang magsarili? Ang Kastila o Ingles ay maari lamang tanggaping maging wika ng pamahalaan habang tayo'y alipin at walang laya. Sinasabi ko, G. Pangulo, na ang kusang pagpapaalipin sa kaluluwa ng lahi ay isinusumpa ng kasaysayan at pinandirihan tulad ng isang taong may sakit na nakahahawa.

Natapos na, G. Pangulo, ang panahon ng pangaalipin; ang panahon ng Espanya, at bukas-makalawa ay matatapos na rin ang panahon ng Amerika sa Pilipinas. Ang kanilang wikang nakatutulong sa atin sa pagmulat sa mata ng bayan ay papanaw na rin, dahil dito'y kailangan naman ang sariling panahon. Ang panahon naman ng ating wika ang pagtiyagaang mapaghari sa buong bansa at nang tayo'y kilalaning isang bayang may sariling laya, may sariling diwa, may sariling yaman, may sariling dangal, may sariling kapangyarihan, may sariling bandila, at may sariling wika.

G. Pangulo, ako'y hindi nag-aalinlangan; may tiwala ako sa katalinuhan ng Kapulungang ito; tiwala ako sa lahat at bawa't isa sa atin ay marunong kumilala sa kadakilaan ng wika ng bayan. Ang mga bantog na tauhan ng Ilocos, gaya nina Paredes, Singson, Quirino, Castro, Zulueta, Montinola ng Iloilo, Osmeña, Briones, Castro, Cuenco, at iba pang Cebu; David. Baluyut, Hilario, ng Pampanga; Sison ng Pangasinan; Quirino ng Pangasinan; Guzman, Ancheta, Osias ng La Union; Imperial at Sabido ng Kabikulan; Roxas — Villanueva at Lacson sa Negros; Arranz at Formosa sa Cagayan; Roxas at Altavas sa Kapiz, lahat ng iyan, G. Pangulo, ay taganas ng mga Pilipino, may pag-ibig sa bayan, at sa kalayaan; dahil dito'y hindi ako nagaalinlangang patunayan sa pamamagitan ng kanilang pagkamakabayan ay nagpapakasakit sila, maipagtagumpay lamang ang inang wikang pambansa dito sa Pilipinas. Lahat ng iyan ay kailangan makitang magkayakap sa pagsasagawa ng isang dakilang gawain, magtuwangtuwang na bumuhay ng isang dalahin, at nang huwag lumitaw ang anino ng pagkawatakatak ng mga utak at kaisipan ng bayan Pilipino.

Ang mga pangunahin tauhan sa Katagalugan ay hindi ko na binanggit sapagka't alam kong hindi sila magtataksil sa kanilang wika. Ang mga Kgg. na Palma Benitez, Kalaw, Lim ang Akademikong Pangulo ng Kataas-taasan Kapulungang ito, ang lahat ng iyan, G. Pangulo, hanggang sa Pangulo ng ating Senado ay handang bumalik ng isang pasaning napakadakila at mahalaga,

Ang Pangulo ng Senado Kgg. Manuel L. Quezon, sa isang liham na ipinadala niya sa Akademia ng Wikang Tagalog, ay ganito ang sinasabi:

"Acordemos que Inglaterra, Francia, Alemania, España y otros países han tenido y todavía tienen diversos dialectos; pero hay un idioma que ha prevalecido y es lo que se ha adoptado por todos. No veo en esto ninguna incompatibilidad entre las proposiciones de la Academia y los que creen que se debe continuar el uso del inglés como lenguaje oficial, antes bien creo que los dos colaboran en un progreso de nuestro pueblo." (Mayo 6, 1930).

Sa liham na ito ay pinagtibay ng Pangulong Quezon ang paniniwalang bagaman marami tayong wika ay maaaring pumili tayo ng isa upang siyang kilalaning wikang pambansang gaya rin ng mga bansang binanggit niya katulad ng Pransya, Inglatera, Alemanya at iba pa. Hindi maaaring maging labag sa ating hinaharap kung sakali at makabuo tayo sa ating pagsulong, kung sakalit ganiyan din ang ating gawin at nang sa gayon ay makabuo naman tayo ng sariling wika na hindi hiram sa ibang bansa sa daigdig. Nariryan ang wikang Tagalog na siyang ginamit ni Balagtas sa pagsulat ng kaniyang walang kamatayang tulang "Florante at Laura."

G. Pangulo, ang wikang Ingles ay hindi maaaring maging atin, gayon din ang Kastila, sapagka't may mga bansang nag-aangkin. Kung papaanong hindi maaari na maging Kastila ang isang Amerikano, ay gayon din na man na hindi maaring maging Kastila o Ingles ang isang Pilipino; gayon din ang wikang sarili hindi maaaring maging Kastila ang wikang Tagalog; ang wikang Ingles ay maaaring maging Tagalog, ang wikang Ingles ay hindi maaaring Italiano; sa biglang salita. ang wikang Pilipino ay wikang Pilipino. at ang Ingles ay Ingles, ang Kastila ay Kastila sapagka't bawa't isa ay may katutubong kaluluwa at may kanikaniyang diwang kinamulatan. Sa ganang akin kahit anong wika sa Pilipinas ang gawaing pambansa ay payag ako, wikang Pilipino lamang, ngunit kung maaari kailangang hirangin ang dalisay at linang na madaling pagaralan at malaganap.

Dahil dito, ang Kgg. Jose P. Laurel, ay ganito ang palagay:

"Ang pagkakaroon ng wikang; pambansa ay hindi dapat mangahulugan na tayo ay hindi maga-aral ng ibang wika. Si Rizal ang may sabi na ang wika ay siyang kaluluwa ng isang bayni. Kailangan nating piliin yaong lalong ginagamit at madaling maunawaan ng marami sapagkat sa ganitong paraan ay hindi na kakailanganin pa ang matagal na panahon unang matutuhan ng ating mga mamamayan. Ang kabutihan nito'y alam na ng lahat." (Taliba, Mayo 5, 1930).

G. Pangulo, bago matapos ang lahat ay inuulit kong sa pagtatayo ng unang bato nang ating bayan, sa pagtatayo ng unang haligi ng bagong bayan na ipimamana natin sa mga anak ng ating bayang walang laya, ay huwag sanang makaligtaang gunitain na ang bayang walang wika, malaya man ay walang kaligayahan. Tayong lahat ay mapaparam sa buhay na ito, ang lalong mahalaga, bago tayo magbalik sa pinagmulang wala, ay hangarin sanang makapagiwan tayo ng isang aral, isang sangla at isang binhing mabubuhay habang ang daigdig ay daigdigan. at iyan, dili iba't ang paggamit sa wika ng bayan upang maging wikang pangbansa.

Maraming salamat.

SR. RAFOLS: Señor Presidente, para una pregunta al Delegado por Baguio.

EL PRESIDENTE: El Delegado por Baguio puede contestar si le place.

SR. JOSE: Si, señor.

SR. RAFOLS: Dado el entusiasmo con que Su Señoría ha leído su discurso, supongo que el entusiasmo debe ser excelente y aunque nuestros idiomas oficiales con el inglés y el castellano, sin embargo, Su Señoría quiso leer su discurso como Miembro de esta Asamblea, en tagalo, Tengo el derecho de saber lo que Su Señoría ha dicho, yo no quisiera renunciar a ese derecho, porque puede ser que su discurso contenga un tesoro de enseñanzas y bellezas. Ya se ha establecido anteriormente el precedente de las traducciones al castellano y al inglés, y para que podamos entender lo que Su Señoría ha dicho aquí, ¿tendría Su Señoría la amabilidad de hacer que se traduzca su discurso al castellano, al inglés, o al visaya?

SR. JOSE: No tengo ningún inconveniente. Mi discurso será traducido mañana por la Secretaria, y se le proporcionará a Su Señoría una copia.

SR. RAFOLS: Entonces, le quedare muy agradecido.

LEVANTAMIENTO DE LA SESION

EL PRESIDENTE: Si no hay ningún otro asunto que tratar, y no tiene objeción la Asamblea, se levanta la sesión hasta mañana a las 4:00 de la tarde.

Eran las 6:00 p.m.

ABOUT BATAS.ORG

Study smarter at BATAS.org

The Philippine bar review and law-school companion built around how your brain actually remembers.

The complete Philippine law library - free for everyone.

More than 100,000 Supreme Court decisions, Republic Acts, and executive issuances - full-text searchable, browsable by category and year, and always free. No paywall, no login. This PDF came from it.

Audio case-brief lectures.

Any decision becomes a podcast-style lecture - facts, issues, ruling, and doctrine - with read-along highlighting and a hands-free presentation mode. Study while commuting, working out, or resting your eyes.

Bar review built on the science of memory.

Complete, sequenced courses for all eight bar subjects, narrated like podcasts and reinforced with retrieval practice and spaced review - the study techniques with the strongest evidence behind them.

The full law-school curriculum.

One subscription unlocks the entire J.D. curriculum - every subject, every lesson, with your progress tracked down to the paragraph so you can pick up exactly where you left off, on any device.

Mock exams that tell you where you stand.

Timed multiple-choice exams graded instantly, with per-subject score breakdowns and focus suggestions that point you at your weakest topics first.

A study planner that keeps you on pace.

Set your schedule and BATAS tells you every day whether you are on track for bar day - and exactly which lesson to take next.

Start free at <https://batas.org>

The law library is free forever - and your first lesson is one click away.

The text of this document is an official public record and remains in the public domain. Formatting, presentation, and compilation © 2026 batas.org.

Downloaded free from the batas.org Law Library. Share it freely - the library is free for every law student, bar reviewee, and practitioner.